

Blair, malgrat tot, marxa amb els deures fets

SANTI CAPELLERA
I RABASSÓ
periodista

“L'economia ha funcionat molt bé, encara que sigui principalment un mèrit de Gordon Brown i la conseqüència de l'encertada decisió de no ingressar a la unió monetària europea”

Es seus detractors li diuen “Tory Blair” irònicament, utilitzant la paraula que designa els militants del partit conservador britànic. El premier de Regne Unit va anunciar la seva retirada per cedir el càrrec a Gordon Brown. Naturalment, durant el seu perllongat mandat hi ha hagut llums i ombres, però no es pot negar que ha estat un d'aquells líders que deixen petjada i que han canviat les regles del joc tal com va passar també amb Margaret Thatcher.

En tot cas, al cap de deu anys de la seva esclatant victòria electoral, pot presumir d'una ininterrompuda prosperitat econòmica, una positiva creació de llocs de treball, una reducció del deute públic i un fort increment de les plantilles d'infermeres (85.000) i mestres (36.000). Si volem seguir amb xifres, el Govern laborista també pot vantar-se dels 42 milions de persones que l'any passat van entrar gratis als museus i galeries d'art. Però, malgrat tot, la figura de Blair té, al final del seu trajecte, una valoració molt baixa. Tant, que arriba al punt que alguns comentaristes sembla que es creguin que ha arruïnat el país i que ha ensorrat el Servei Nacional de la Salut, aquell famós NHS que va crear el líder del sindicat dels miners del País de Gal·les, Aneurin Bevan, quan va ser ministre. Les dues grans columnes de la socialdemocràcia britànica han estat la Seguretat Social, obra de Lord Beveridge, i el Servei de la Salut, que ara es critica “just quan s'ha doblat l'assignació pressupostària” dedicada a aquesta finalitat.

Curiosament les queixes sobre educació coincideixen amb els millors resultats escolars que mai s'han obtingut i les protestes dels metges es materialitzen quan cobren més diners per menys hores de feina i, precisament, després d'haver doblat en deu anys i en termes reals la despesa sanitària per tal de compensar molts anys d'insuficiència inversora, mentre els altres països avançats es dedicaven a frenar l'augment de costos. Així doncs, ara resulta que la veritat, els fets, les dades i la realitat ja no serveixen de res, perquè s'imposa la incontenible pressió d'una opinió pública condicionada probablement per la guerra d'Iraq. Per a un home que va arribar al poder enmig d'una gran exaltació, i amb l'esperança d'aconseguir el respecte de la posteritat, ha de ser difícil d'acceptar una sortida amb tant desensís i tanta decepció, i quan les dades li són del tot favorables. Una part del seu llegat resistirà les crítiques més àcides, perquè és irrefutable. Per exemple, l'economia ha funcionat molt bé, encara que sigui principalment un mèrit de Gordon Brown i la conseqüència, segons alguns experts, de l'encertada decisió de no ingressar a la unió monetària europea. A més, des del primer dia no es va aplicar la política keynesiana prevista i basada en l'enfortiment dels sindicats i una pujada de l'impost sobre la renda de caràcter redistributiu, sinó que el nou projecte del New Labour es va inspirar més aviat en el model de Margaret Thatcher.

A més a més, la bona marxa del país

ha quedat eclipsada per la reacció d'un electorat que va votar Blair, però que també ho va fer en contra de la guerra d'Iraq i més en contra encara dels calamitosos efectes que ha tingut. Segons Geoffrey Wheatcroft, comentarista del Financial Times, Neville Chamberlain va ser un gran ministre d'economia, del 1931 al 1937, que va recuperar i rescatar l'economia britànica després de la Gran Depressió. Però en canvi ningú no el recorda per això, sinó per haver practicat la política d'apaivagament enfront del nazisme, en tractar d'evitar una guerra ineludible i sense escapatòria. En canvi, Blair va entrar en una guerra innecessària en virtut d'una tria de conseqüències catastròfiques que va portar la debacle als països com Espanya i els EUA, que amb el Regne Unit hi van fer front comú. Probablement no era un disbarat l'eliminació d'un tirà com Saddam Hussein i d'un règim despòtic i genocida com el seu. Però, en gestionar el conflicte, Blair no va tenir capacitat per foragitar el secretari de Defensa dels EUA, Rumsfeld; exigir el tancament de Guantánamo o esforçar-se més per aconseguir la creació d'un estat palestí.

Tot plegat, però, no ens ha de fer perdre de vista que Blair va posar al dia l'estat del benestar que el laborisme va crear ara fa seixanta anys com a xarxa de cobertura de per vida. El New Labour ha acceptat que primer que tot cal crear riquesa a fi i efecte d'aplicar una redistribució; que ja no toca nacionalitzar indústries i

que el factor treball ha de ser flexible. El ministre de Reforma del Benestar, Jim Murphy, va reconèixer les noves exigències del guio en declarar que l'Estat no pagarà mai unes subvencions prou importants per fer sortir la gent de la pobresa i que, a més, aquesta no és la seva funció, ja que l'alliberament de la misèria només pot obtenir-se a través del treball. Dir i fer aquestes coses al Regne Unit només és possible si governa un partit d'esquerres, perquè els conservadors no gosarien mai ni tan sols proposar-ho.

Per tant, al nou laborisme li ha tocat portar a terme unes reformes com ara el pagament parcial de matrícules universitàries, la privatització d'alguns serveis sanitaris i la gestió privada de presons entre altres. Blair es va inspirar en models dels EUA, Austràlia i Holanda. En matèria d'habitatge s'ha arribat a 4 milions de llogaters. En canvi, la mobilitat de l'ascensor social s'ha reduït una mica. Emmirallant-se amb el sistema canadenc, ha millorat la condició dels més desfavorits i la classe mitjana ha hagut d'inclinar-se pels serveis privats, cosa que ha portat a un model de dos nivells separats. Per tant, no s'ha avançat cap a una societat més igualitària malgrat que el 10% dels situats al capdavant de la distribució de la renda han guanyat terreny en relació amb les classes mitjanes. En realitat, són els que tenen rendes més altes els que s'han disparat i s'han allunyat de tots els altres. Al final de trajecte, els conservadors de David Cameron han centrat el debat en la forma de millorar la justícia social i els serveis públics, en comptes de plantejar-se la demolició de l'estat del benestar, tal com van predicar en temps de Margaret Thatcher. Tot un canvi climàtic polític-social que reflecteix el millor llegat que Tony Blair deixa al seu poble després d'una dècada de portar-ne el timó.

CARTAS DEL LECTOR

telefax: 971 35 19 83
redacción@menorca.info

Castillos de algas

Ésta es la playa de Cala Tirant en Playas de Fornells, al norte de la isla de Menorca, y la foto la hicimos el 25 de mayo de 2007 en un intento de pasar nuestro primer día de playa y pegarnos el primer chapuzón.

Nuestra sorpresa fue encontrarnos la playita de Cala Tirant repleta de algas y con un olor insufrible. Fue imposible nadar ya que las algas se adentran metros y metros tanto hacia la arena como hacia el mar. Quisimos quedarnos de todos modos, al menos un ratito para disfrutar de nuestra playa favorita antes de irnos a otra, ya que era imposible estar allí, y pudimos observar cómo varias familias y grupos de amigos se encontraron en nuestra misma situación: llegan, descargan el coche de todos los utensilios playeros, se acercan, se quedan boquiabiertos y refunfuñando vuel-

ven al coche esperando encontrar algo mejor.

Decidimos entonces pasar a la playa grande pero fue totalmente imposible ya que el caminito que hace unos años había, había desaparecido. Si nosotras siendo chicas jóvenes preferimos no pasar por peligrosidad, imaginen familias con niños pequeños, sombrillas y cochecitos o gente mayor a la que le cuesta andar. Es una vergüenza que esto siga así. Es realmente increíble que una isla turística tenga a estas alturas las playas de esta manera. Totalmente abandonadas.

Es realmente increíble que el Ayuntamiento de Mercadal, que pregona ser un Ayuntamiento que lucha por y para sus ciudadanos, tenga la soberbia de dejar que las playas de Playas de Fornells y sus accesos estén en estas condiciones.

Como vecinas de la urbanización, estamos indignadas.

¿Hasta cuándo estarán las dos playas así?

Espero que esta denuncia despierte a las personas que se sientan aludidas.

BEATRIZ CABALLO JIMÉNEZ
Playas de Fornells

Agradecimiento

Con motivo del XVI Congreso Nacional del Centro Psicoanalítico de Madrid celebrado durante el 11 y 12 del presente mes, quisiera trasladar el agradecimiento de todos los asistentes a quienes han hecho posible la realización del Congreso: Govern balear, IB-Salut, Consell Insular de Menorca, Ajuntament de Maó, Fundació Destí Menorca y Fundació Turismo Menorca.

De forma especial a Nacho y Mª José, del Club Marítimo de Mahón, sede

del Congreso por la paciencia (infinita) que han tenido conmigo.

CARLOS DE LA HERA BRAVO
presidente del Comité Organizador
Mahón

A LOS LECTORES

Las cartas que se remitan por correo electrónico deben dirigirse a la siguiente dirección: redaccion@menorca.info

Enviadas por internet u otro medio, en las cartas debe consignarse el nombre y dos apellidos, número del DNI (a ser posible una fotocopia del mismo), domicilio, población y teléfono de localización.

La dirección del periódico se reserva la facultad de extraer los escritos cuya extensión exceda los dos folios.

No se atienden visitas personales o llamadas telefónicas sobre las cartas no publicadas.